El llenguatge i la poesia comparteixen un mateix origen: aquest lloc de sorpresa des d'on necessitem anomenar el món. En quin moment el llenguatge es va construir com un encadenament sistèmic, renunciant a aquesta observació minuciosa i sorprenent de la quotidianitat on es gesta la paraula? Pot l'art tornar-nos la poètica de l'infraordinari —de la quotidianitat, el que és habitual, allò que passa gairebé desapercebut? Lluny del sincretisme artificiós del llenguatge, aquest àmbit enllaça amb una manera d'acostar-nos a la parla des de les entranyes i la víscera, des de l'angoixa i la fragilitat extrema, des de l'osca diminuta del pigment i l'escultura de cel·lofana, des de la titella, els elements carnavalescos i la bretxa d'allò que és indicible. De manera hermètica o, de vegades, més oberta, les obres que aquí trobem tracen línies de sentit sobre l'exercici d'anomenar i dir i sobre els mutismes associats a la paraula. El que es diu i es fa amb elles puntua aquest espai expositiu, que es revela també com un acte lingüístic que, d'alguna manera, només és la nostra presència activa.

El lenguaje y la poesía comparten un mismo origen: ese lugar de asombro desde el que necesitamos nombrar el mundo. ¿En qué momento el lenguaje se construyó como un encadenado sistémico, renunciando a esa observación minuciosa y asombrosa de lo cotidiano donde se gesta la palabra? ¿Puede el arte devolvernos la poética de lo infraordinario —de lo cotidiano, lo habitual, aquello que pasa casi desapercibido? Lejos del sincretismo artificioso del lenguaje, este ámbito enlaza con una manera de acercarnos al habla desde las entrañas y la víscera, desde la angustia y la fragilidad extrema, desde la muesca diminuta del pigmento y la escultura de celofán, desde la marioneta, lo carnavalesco y la brecha de lo indecible. De forma hermética o, en ocasiones, más abierta, las obras que aquí encontramos trazan líneas de sentido sobre el ejercicio de nombrar y decir y sobre los mutismos asociados a la palabra. Lo que se dice y se hace con ellas puntúa este espacio expositivo, que se revela también como un acto lingüístico que, en cierta medida, solo es nuestra presencia activa.

Language and poetry share a similar origin: that surprising place from where we need to name the world. At what moment was language constructed as systemic enchainment, choosing to no longer undertake that detailed and surprising observation of the everyday where the word is born? Can art return to us the poetics of what is less than ordinary—to everyday life, to what is habitual, to those things that take place almost invisibly? Far from the artificial syncretism of language, this section connects with a way of approaching speech in a more visceral way, through our gut feeling, anxiety and extreme fragility, through diminutive fragments of pigment and cellophane sculpture, through puppetry, carnival features and the breach of what is considered unspeakable. In a hermetic way, or sometimes in a more open manner, the work we find here has lines of meaning related to the exercise of naming and saying, to the silences associated with the word. This exhibition space is sustained by what is said and done with words, which might also be seen as a linguistic act that, in a certain sense, is nothing other than our active presence.